

Tóen was dat heel hip, hoor!

Van een pony voor de ogen in de sixties tot blauwe mascara met groene oogschaduw in de eighties.

Vroeger was de make-up heel anders dan nu.

Vier vrouwen duiken in hun fotoboek van vroeger en halen herinneringen op.

Penny Klamer-Suppers (64), event manager in de muziekindustrie.

“Als tiener hield ik ervan om er apart uit te zien. Trendy, zouden we nu zeggen. De meeste meisjes in die tijd waren netjes gekleed en hadden getoupeerd haar, terwijl ik lang steil haar had en een bontjas droeg. Ik was ook een van de eersten met een minirok. Ik kocht alles in Amsterdam en daar waren ze toch iets eerder met alles dan in Brabant.”

Lees verder op pag. 82.

‘Die *pony* maakte ik elke dag bol met krullers. Dat kwam heel precies’

‘Ik kamde het met een kam voor kroeshaar helemaal op totdat het een gigantische bos werd’

Marianne Berndsen (60), office manager bij een reclamebureau.

“Mensen dachten altijd dat ik een pruik op had, zó gigantisch was die bos getoupeerde krullen. Het kon niet echt zijn! Dat was het wel. Bij de kapper liet ik de sterkste permanent zetten die er was. Ik kamde het met een kam voor kroeshaar helemaal op totdat het een gigantische bos werd. Het waren de seventies, de tijd van de musical *Hair*. Niet iedereen zag er zo uit, hoor. Ik hield ervan dat het anders was, onaangepast. In de kroeg waar ik werkte in de Jordaan in Amsterdam, draaiden we The Stones, Harry Nilsson, Stealers Wheel, Joe Cocker. Een tijd vol drank en drugs. Onlangs haalde ik met een vriendin herinneringen op aan die tijd.

We kwamen tot de conclusie dat er van ons clubje niet veel nog in leven zijn. Kapotgegaan aan de drugs. Op de foto sta ik voor een poster van mijn vriendje van destijds, Benny Meyer. We hadden die avond ruzie gehad. *Wanted dead or alive* had ik erbij geschreven en een bevriende fotograaf maakte deze foto. Ik heb hem altijd bewaard. Als ik terugdenk aan die tijd, valt het me op hoe vreselijk jong we waren. En beeldschoon. Je deed 's morgens een beetje mascara op en tekende een lijntje om je ogen en je ging weer door. Als een van mijn vier kinderen zo'n ruig leven zou hebben, zou ik me misschien wel zorgen maken. Maar mijn moeder zei altijd: ‘Het komt allemaal goed.’ En zo is het ook. Ik ben nooit echt braaf geworden, maar dat hele ruige ging ervanaf toen ik mijn eerste baby in m'n handen hield.”

Rosemary van Liempt (42), visagist en hairstylist.

“Donkere lipstick, zwart haar, zwarte nagellak - dat was mijn look destijds. En vooral: enorme schoudevullingen. Ze zaten in mijn shirt en dan was het gaaf als je er een jas overheen droeg. Je moest bij wijze van spreken zijwaarts de deuropening door, zó breed was je. Het begon met mijn eerste vriendje; hij was *new wave*, wat stond voor tegendraads en schoppen tegen de maatschappij en je ouders, maar niet zo heftig als punkers in die tijd. Hij was stoer en dus wilde ik ook bij *new wave* horen. Ik was, als nakomertje in een gezin met zes kinderen en het kleine meisje dat werd beschermd, nog nooit stoer geweest. Na een jaar besepte ik dat ik er niet knapper op werd en switchte ik naar een andere stijl, *new romantic*. Het was net zoiets als *new wave*, maar een beetje zachter. Met bands als Spandau Ballet, lekker nep allemaal. Bandplooibroeken, herenschoentjes en een veel te lange blouse die onder een kort jasje vandaan kwam. Het was het hélemaal om je gezicht te shapen: op een dikke laag foundation deed je blush. Niet op je jukbeenderen, maar eronder, en je trok een lijn schuin naar boven. Ook je oogschaduw trok je die richting op, helemaal naar je slaap. Op feestjes herkende niemand mij. Tot mijn vijftiende was ik een timide meisje geweest, maar nu was ik hip. Nog steeds vind ik het leuk om er bijzonder uit te zien als ik een feest heb. Dan maak ik een grote kuif en doe ik mijn haar aan de zijkanten strak naar achteren.”

‘Op een dikke laag foundation kwam blush. Op een feestje herkende niemand mij’

Vervolg van pag. 78

“Op een dag liep ik langs de etalage waarin Frank Govers aan het werk was als stylist. Mijn uiterlijk maakte hem nieuwsgierig. We hebben elkaar nooit meer losgelaten. Ik werd zijn muze en toen hij ontwerper was, liep ik in zijn modeshows. Modellenwerk vond ik leuk, maar ik had ook een andere kant. Vanaf mijn dertiende speelde ik als toetsenist in een coverband. Twiggy was mijn eerste stijlvoorbeeld. Ik tekende net als zij een rechte lijn onder mijn ogen die aan de buitenkant splitte in twee lijntjes: een lange naar de slaap en een korte naar de wangen. Daarbij kwamen nog eyeliner en nepwimpers, voor die tijd iets unieks. Later, toen de hippietijd begon, liet ik me inspireren door de Franse zangeres Françoise Hardy. Ik liep op blote voeten in lange jurken, had lange haren. Elke ochtend maakte ik met een krultang of rollers mijn pony mooi bol. Het haar op mijn schouders krulde ik naar buiten. Omdat ik de kapper niet vertrouwde, knipte ik zelf mijn pony. Elke week een millimeter; het kwam heel precies. Mijn make-up was met wat mascara en eyeliner simpel, maar ik zonder ging nooit de deur uit. Ik vind het nog steeds belangrijk dat mijn haar goed zit. Iedereen denkt dat ik makkelijk haar heb omdat het zo mooi zit, maar dat is niet zo. Kwestie van goed föhnen en stylen. Omdat ik het elke dag doe, ben ik er ervaren in en is het zo gebeurd.”

Patty Zomer (51), stylist en voormalig zangeres van de Dolly Dots.

“De Dolly Dots is een bedachte meisjesband, waar ik voor werd gevraagd toen ik zestien was. Toch lag niet alles vast. Het was bijvoorbeeld aan ons hoe we eruit wilden zien. Bij optredens zweetten we altijd veel en daarvoor zakte ons haar in. Daar moesten we iets op verzinnen. De kapper bedacht wafeltjespermanente waar ook lange lokken zonder krullen tussen zaten. Met veel haarlak toupeerden we het totdat het bleef staan. Nu moet ik er een beetje om lachen, maar toen vond ik het geweldig en velen met mij. In het publiek zagen we niet zelden meisjes die er precies hetzelfde uitzagen als wij. Ook qua make-up. We gingen flink tekeer met oogschaduw en hadden lipstick en nagellak in alle kleuren van de regenboog, van paars tot roze en knalblauw. En het was de tijd van de *pancake*; in je foundation kon je bij wijze van spreken figuurtjes tekenen. Bij tv-optredens brandde de make-up je huid in, met pukkels tot gevolg. De Dolly Dots waren zo populair dat we

‘We gingen flink tekeer met oogschaduw en hadden lipstick en nagellak in alle kleuren van de regenboog

publiek bezit waren. Haar en make-up werden een soort masker. Vlak voor een optreden keerde ik mijn kleine make-up-tasje op de kop, smeerde van alles op en dan was ik Patty van de Dolly Dots. De styling van de band deed ik samen met Esther, die toen ook in de band zat. We gingen naar Londen om de hipste kleding te zoeken. Nu is styling mijn werk. Samen met een bevriende psycholoog combineer ik het met coaching met ons bedrijf StyleCounsel. Wie ben jij en hoe wil je zijn en klopt dat met het beeld dat de buitenwereld van je heeft? Daar weet ik als geen ander iets van.”

JAREN 80
disco

tekst: marine bruynooge, fotografie: robert alexander, styling: sadia veenstrra, visagie: carmen zomers@yves rocher, m.m.v. i.k. benmet (top penny), american outfitters (jurk rosemary), zara (jasje patty), fort_lorie (top patty), filipa k (top marianne) en myruke-berlin (sjaal marianne).